

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024, č. j. OAM-3912-52/PP-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024, č. j. OAM-3912-52/PP-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce podané dne 22. 3. 2022 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, tak, že se žádost zamítá podle § 87e odst. 1 písm. f)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a podle § 87e odst. 4 téhož zákona se žalobci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal nesprávné hodnocení předchozího odsouzení, jelikož jeho trestní věc byla v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 8 T 80/2015 projednávána dvakrát jen kvůli vrácení nadřízeným soudem. Žalovaný tudíž v rozporu s jejich smyslem interpretoval informace zjištěné z opisů rejstříku trestů. Žalobce není recidivistou, v jehož případě by byl naplněn § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Došlo tím i k porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. V souvislosti s informací o aktuálně vedeném trestním řízení žalobce spatřoval rozpor se čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), když žalovaný považuje tuto informaci za nejdůležitější aspekt, ze kterého dovozuje možnost narušení veřejného pořádku žalobcem do budoucna. Žalovaný tak negativně hodnotil skutečnost, ke které vůbec přihlížet nesměl, své úvahy formoval v neprospěch žalobce. Navíc si ve svých úvahách protirečí, čímž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu); na jednu stranu totiž říká, že tuto zásadu ctí, avšak následně ji zcela flagrantně porušuje. Žalobce odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2023, č. j. 17 A 92/2022-44, a Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Azs 103/2021-30. Pokud tedy platí, že žalobce dosud nebyl ohledně stíhaných skutků pravomocně odsouzen, nelze k těmto trestním stíháním vůbec přihlížet, ani o ně rozhodnutí argumentačně opírat.
4. Žalobce dále poukázal na dopady napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, když mělo dojít k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 3 odst. 1 Úmluvy na ochranu práv dítěte, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES. V době odsouzení za spáchání trestného činu v roce 2013 žalobce žil sám, nebylo proto důvodné porovnání dopadů do života jeho rodiny. Aktuálně by však životní potřeby obou jeho dětí nemohly být zajištěny bez výživného poskytovaného žalobcem, což potvrdila ve svém prohlášení bývalá družka žalobce. Žalovaný neřešil, zda bude mít žalobce možnost realizovat svůj rodinný život se svými dětmi, přičemž podle rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *El Ghatet proti Švýcarsku*, č. 56971/10, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, musí být vzat v úvahu nejlepší zájem dítěte, jinak dochází k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobcovy děti nemají zázemí v jiné zemi, pobytové ani vízové oprávnění k životu v Uzbekistánu či jiném státě, jejich matka nehodlá opustit území České republiky. Žalovaný neprovedl žádný důkaz k ověření dopadů napadeného rozhodnutí do života jeho dětí, ačkoli žalobce navrhoval provedení znaleckého posudku z oboru psychologie a důkazu stanoviskem orgánu sociálně právní ochrany dětí, což je v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2023, č. j. 40 A 9/2023-58. Žalobce podniká v rámci svých dvou obchodních společností, když jejich fungování je zcela odvislé na jeho osobní

přítomnosti. Společnosti v současnosti realizují několik stavebních zakázek a případné žalobcovo vycestování by znamenalo zásah i do sféry objednatelů těchto zakázek.

5. Pro naplnění § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nebyla splněna podmínka aktuálnosti ohrožení veřejného zájmu, neboť se žalobce trestné činnosti dopustil v roce 2013 a od té doby je bezúhonný, odsouzení bylo zcela zahlazeno. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, skutečnost, že stěžovatel byl z výkonu trestu propuštěn toliko podmíněně, přičemž dosud neuplynula stanovená zkušební doba, sama o sobě nic nevypovídá o riziku dalšího protiprávního jednání stěžovatele, který svou nápravu neosvědčil, poněvadž k tomu ještě objektivně neměl příležitost.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný uvedl, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 8 T 80/2015 byl žalobce odsouzen za několik úmyslných trestných činů, kdy jeho odsouzení dosud nebylo zahlazeno. Již po svém příjezdu žalobce ignoroval podmínky pro pobyt na území České republiky. V souvislosti s nynějším trestním stíháním žalovaný nekonstatoval, že by žalobce spáchal trestnou činnost a že by jeho jednání bylo trestným činem. Pro naplnění podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se jeví důležitým vztah žalobce k hodnotám a zájmům společnosti. Odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 17 A 92/2022-44, je nepřipadný, jde o skutkově odlišný případ. Žalovaný nevyhověl návrhům na provedení dokazování znaleckým posudkem z oboru psychologie ani stanoviskem orgánu sociálně právní ochrany dětí, jelikož by do případu nevnesly další zásadní informace, a tento postoj dostatečně odůvodnil. Nezletilá žije na území se svou matkou a její rodinou, žalobce s ní tráví jen několik hodin o víkendu, kontakt lze udržovat i na dálku prostřednictvím moderních technologií. Poněvadž se žalobce trestné činnosti dopouštěl úmyslně, musel a měl si být vědom negativních následků svého jednání pro budoucí pobyt na území České republiky. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Žalobce ve své replice konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl řadu nepravd a nepřesností, odkázal na nepřiléhající judikaturu a chybně interpretoval pojem „závažného narušení veřejného pořádku“. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, musí správní orgány prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Nikoli každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, jak sdělil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 3 As 21/2011. Je absurdní vycházet z trestu, který byl žalobci uložen za skutek spáchaný před více než deseti roky. Žalovaný zcela pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života bývalé partnerky žalobce a jeho nezletilých dětí. Zamítnutím žádosti se rodina ocitne v existenčních problémech, neboť žalobce bude muset odcestovat a nebude moci podnikat. Žalobce je plně zakotven v české společnosti, když tu má manželku, dvě nezletilé děti a fungující společnost. Žalobce nadále trvá na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání.

IV. Obsah správního spisu

8. Žalobce podal dne 22. 3. 2022 žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu, v níž uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka své dcery, X, narozené dne X, státní příslušnice České republiky.
9. Jak je zřejmé ze zprávy policejního orgánu ze dne 21. 10. 2022, dne 19. 10. 2022 byla provedena pobytová kontrola na adrese pobytu žalobce. Žalobce byl zastižen s celou rodinou a nebyly shledány žádné závady či nedostatky.
10. Dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 27. 11. 2023 byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 10. 2016, č. j. 8 T 80/2015-1407, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. 6 To 130/2017, shledán vinným zločinem podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců se zařazením do věznice s dozorem. Jednalo se o souhrnný trest ve vztahu k trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. 2. 2016, sp. zn. 8 T 80/2015, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 6 To 138/2016.
11. Dle zpráv Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 26. 6. 2023 a ze dne 4. 7. 2023 bylo ve stádiu vyšetřování vedeno trestní stíhání žalobce pro trestné činy podle § 340 odst. 1, odst. 2 písm. d), odst. 3 písm. a), d) trestního zákoníku a podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. b), c), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce přitom vyjádřil zájem o uzavření dohody o vině a trestu.
12. Dle záznamu ze dne 13. 7. 2023 byla na adrese pobytu žalobce provedena pobytová kontrola dne 12. 7. 2023, kdy nebyl žalobce zastižen. Paní Y hlídce sdělila, že se žalobce z bytu odstěhoval dne 11. 4. 2023, neboť jejich vztah skončil.
13. Do protokolu o výsledku ze dne 18. 10. 2023, konaného za účasti zmocněného zástupce, žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval na přelomu let 2011/2012. Cítí se rodinným příslušníkem ve vztahu k dceři X, narozené X ze vztahu s Y, s níž ukončil vztah v dubnu 2023. Mají spolu ještě syna Z, narozeného Z, nicméně žalobce není zapsán v jeho rodném listu coby otec. Na obě děti platí 20 000 Kč měsíčně, s dcerou tráví víkendy, občas ji vyzvedává ze školky či s ní jde k praktickému lékaři. Dcera je zdravá a s její matkou si žalobce každý den telefonuje. Žalobce je také zdravý, podniká ve stavebnictví, vlastní dvě společnosti, vydělává asi 150 000 Kč měsíčně, bydlí v luxusním apartmá, na jeho společnosti je registrováno sedm automobilů. V zemi původu nevlastní žádný majetek, žijí tam jeho rodiče, s nimiž udržuje kontakty. Na otázku, jaký dopad by pro něj mělo neudělení přechodného pobytu, žalobce odpověděl, že se musí postarat o své děti, které jsou jeho životem a kterým chce poskytnout vše.
14. Dne 12. 12. 2023 měl žalobce možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, kdy tak učinil prostřednictvím právního zástupce, zástupce sdělil, že se vyjádří písemně do 30 dnů. Následně se žalobce k věci vyjádřil dne 15. 1. 2024, když uvedl, že je živitelem obou svých dětí, příjem z jeho podnikání tvoří obživu nejen žalobce, ale i jeho nezletilých dětí. Částku ve výši 20 000 Kč měsíčně hradí, aniž by mu tato povinnost byla uložena soudem. Žalovaný neprovedl žádný úkon ke zjištění skutečného stavu věci, pročez žalobce požádal o doplnění dokazování o znalecký posudek z oboru psychologie ve vztahu k posouzení psychických dopadů na zdravý rozumový a mravní vývoj nezletilé dcery, jakož i o stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalobcova odsouzení jsou již zahlazena, neboť od data spáchání trestných činů do současnosti uplynula doba delší deseti let. Předchozí odsouzení jsou už značně neaktuální a nezavádějí důvod se domnívat, že by se žalobce dopouštěl nebo měl dopustit další trestné činnosti.

15. V napadeném rozhodnutí ze dne 22. 2. 2024 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce podané dne 22. 3. 2022 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, tak, že žádost se zamítá podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a podle § 87e odst. 4 téhož zákona se žalobci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 25. 4. 2024 žalobce a jeho právní zástupce argumentovali shodně jako v podané žalobě. Uvedli, že současné trestní stíhání žalobce je nadále ve stádiu vyšetřování, dosud nebyla podána obžaloba ani nedošlo k uzavření dohody o vině a trestu.
18. Žalovaný se k jednání nedostavil, soud proto dle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve věci jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.
19. Z výsledku svědkyně Y, bylo zjištěno, že je bývalou partnerkou žalobce a matkou jejich nezletilých dětí. S žalobcem se rozešli v dubnu nebo v květnu 2023. Tomu předcházelo období neshod, což se projevilo v uvedení některých negativních skutečností v rámci pobytové kontroly, která proběhla koncem léta 2023. Vztahy mezi bývalými partnery se však uklidnily, žalobce je zodpovědný člověk, který si zakládá na rodině, k dětem má velmi hezký a blízký vztah, s péčí o ně svědkyni pomáhá, platí řádně výživné. Ohledně dětí jsou schopni se na všem domluvit, děti ho milují. Vzhledem k jejich nízkému věku (2 a 5 let) jsou děti v péči svědkyně. V rodném listě nezl. syna žalobce doposud není zapsán z důvodu nedořešení jeho pobytového oprávnění. Představa, že by žalobce byl nucen vycestovat z území ČR je pro svědkyni děsivá, bez jeho pomoci se neobejde a děti ho potřebují.
20. Ze zprávy Mgr. R. Š., psychologa v rámci psychologické poradny R. ze dne 16.3. 2024 vyplývá, že vztahy v rodině žalobce byly na základě návštěvy rodiny v poradně hodnoceny jako harmonické s tím, že rozdělení rodiny by bylo nepřírozené, násilné a poškodilo by vývoj dětí.
21. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

22. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobyťová směrnice“) *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
23. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
24. K pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Uvedl, že „*při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblížit k jeho celkové životní situaci.*“
25. Dle recentního rozsudku NSS ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57: „*Předchozí odsouzení pro trestný čin tedy samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56). Již ze samotného čl. 27 odst. 2 poslední věty Směrnice 2004/38/ES plyne, že nejsou přípustná odůvodnění, která buďto nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s tzv. generální prevencí.*“
26. Ústavní soud pak v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, bodě 39, uvedl, že „*podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednatel byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem*

stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis).“

27. V posuzovaném případě se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval neurčitým pojmem „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“, jak jsou vymezeny judikaturou, správně vyšel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dále konstatoval, že primárním účelem daného ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna, přičemž při hodnocení této otázky je nutné posoudit řadu různých aspektů dosavadního jednání žadatele, odkázal na čl. 27 pobytové směrnice, shledal, že předchozí odsouzení samo o sobě přijetí takového opatření neodůvodňuje, nicméně jednání naplňující znaky trestného činu může mít celou škálu podob a nabývat různé společenské nebezpečnosti. Zabýval se trestněprávní minulostí žalobce, kdy zohlednil odsouzení uvedené výše a popsal předmětná trestněprávní jednání žalobce, kdy se nejednalo o bagatelní trestné činy, avšak o činy významné nebezpečnosti. Souhrnný trest odnětí svobody žalobce vykonal dne 30. 11. 2017, avšak odsouzení dosud nebylo zahlazeno. Soud přitom podotýká, že lhůta pro zahlázení odsouzení se nepočítá ode dne spáchání trestné činnosti, nýbrž až od vykonání trestu odnětí svobody, přičemž o zahlázení nepodmíněného trestu odnětí svobody musí odsouzený požádat (nedochází k zahlázení ex lege). Žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce byl odsouzen za více úmyslných trestných činů různého charakteru i závažnosti, mj. za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny, kdy jde o trestný čin proti pořádku ve věcech veřejných. Nedostatečný respekt žalobce k právnímu řádu České republiky žalovaný dovodil také z odsouzení za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní vzhledem k nelegálnímu zdržování se na území České republiky navzdory uloženému správnímu vyhoštění a za zločin podvodu. Spektrum trestné činnosti žalobce žalovaný hodnotil jako poměrně široké, představující skutečné ohrožení základních zájmů společnosti, ať již jde o zájem státu na ochraně veřejného pořádku či majetku. S ohledem na opakovanou, úmyslnou trestnou činnost pak žalovaný shledal, že závažnost jednání žalobce není vzhledem ke všem okolnostem snížena časovým odstupem od jednání, za něž byl žalobce naposledy odsouzen. Ze všech těchto okolností žalovaný dovodil, že jednání žalobce je nutno považovat za skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmů společnosti a že tedy existuje důvodné nebezpečí, že by se žalobce mohl závažného narušení veřejného pořádku dopustit také v budoucnu.
28. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, žalovaný v něm v souladu se shora uvedenou judikaturou nevyšel pouze z toho, že žalobce se v minulosti dopustil trestné činnosti, avšak dostatečně a přesvědčivě zhodnotil, z jakých důvodů je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek i do budoucna. Pokud se jedná o hodnocení trestné činnosti žalobce, žalovaný při posuzování naplnění podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců vycházel především z toho, že žalobce spáchal vícero úmyslných trestných činů, za něž byl pravomocně odsouzen. Nepřiléhavý odkaz žalovaného na opakované odsouzení žalobce (žalobce byl odsouzen v rámci jednoho trestního řízení za několik úmyslných trestných činů k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody) tak nepředstavuje nesprávnou interpretaci zjištění z popisu rejstříku trestů ani nesprávné a nezákonné hodnocení předchozího odsouzení žalobce žalovaným. V dané věci bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil opakované trestné činnosti, a to v tom

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

smyslu, že spáchal vícero úmyslných trestních činů. Namítané porušení § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a § § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců soud neshledal.

29. Soud neshledal, že by žalovaný ve vztahu k žalobci porušil presumpci neviny. Jak je patrné z napadeného rozhodnutí, nosným důvodem pro naplnění podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců byly podle žalovaného okolnosti předchozího odsouzení, s čímž se soud ztotožnil. Nad rámec uvedeného žalovaný dále poukázal na další negativní poznatky k osobě žalobce, tedy skutečnost, že s ním je aktuálně vedeno další trestní řízení, přičemž v tomto řízení dosud nebyla podána obžaloba. Tím nijak neporušil presumpci neviny žalobce, žalovaný nikdy nekonstatoval, že žalobce trestnou činnost, pro kterou je s ním vedeno další trestní řízení, spáchal, nečinil žádné závěry o tom, zda se žalobce předmětných skutků dopustil či nikoli. Naopak poukazoval na to, že na žalobce je do doby jeho pravomocného odsouzení třeba pohlížet jako na nevinného. Žalovaný přihlédl pouze ke skutečnosti, že takové trestní řízení je se žalobcem aktuálně vedeno, což použil pouze pro dokreslení skutkového stavu věci. K tomu je nezbytné poznamenat, že podle § 3 správního řádu je žalovaný povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v potřebném rozsahu, žalovaný se tak v souladu s touto povinností snažil opatřit zcela aktuální informace k osobě žalobce a bylo by naopak pochybením žalovaného, pokud by se při hodnocení otázky, zda žalobce do budoucna představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nezabýval otázkou, zda i v současnosti je vůči žalobci vedeno trestní řízení a v jaké procesní fázi se toto trestní řízení nachází. Žalovaný si však nečinil úsudek o tom, zda byl dalším jednáním žalobce spáchán trestný čin a zda za něj žalobce odpovídá. K obdobným závěrům dospěl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 8. 2. 2023, č. j. 77 A 67/2022-91.
30. Jak vyplývá ze shora uvedené judikatury, je třeba při hodnocení otázek aktuální hrozby určité osoby pro veřejný pořádek hodnotit všechny individuální aspekty případu, včetně jeho celkové životní situace, a to za účelem vyhodnocení potenciální nebezpečnosti této osoby do budoucna. Zásada presumpce neviny dle čl. 40 odst. 2 Listiny přitom neznamená, že by správní orgány nemohly nijak přihlížet k samotné skutečnosti, že s žadatelem jsou vedena určitá trestní řízení.
31. Soud neshledal napadené rozhodnutí v této souvislosti nepřezkoumatelným. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný shledal naplnění podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců v předchozím pravomocném odsouzení žalobce, k čemuž soud nezaujal žádné výhrady, navíc k tomu hodnotil i aktuální situaci žalobce, kdy zjistil informace o probíhajícím trestním řízení, což nad rámec zjištěného důvodu rovněž v celkovém kontextu uvedl. Uvedené doplňující hodnocení žalovaného tak nemůže nic změnit na tom, že důvod pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců byl naplněn z důvodu předchozího pravomocného odsouzení žalobce.
32. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2023, č. j. 17 A 92/2022-44, není v dané věci přílehlavý, šlo o řízení ve věci nečinnosti žalovaného, který přerušil řízení o žádosti o vydání modré karty z důvodu existence předběžné otázky, tedy probíhajícího trestního stíhání žadatele o vydání modré karty. Soud v něm neshledal důvod pro přerušení řízení v době, kdy nebylo o (ne)vině žalobce doposud rozhodnuto, neboť do doby pravomocného odsouzení je nutné hledět na žalobce jakožto na nevinného; měl za to, že žalovanému nic nebránilo v rozhodnutí ve věci. Daná problematika se však zcela míjí s otázkami posuzovanými v současném případě.

Obdobně i rozhodnutí NSS, č. j. 2 Azs 103/2021-30, řeší zcela jinou právní otázku, a to, zda probíhající trestní řízení proti cizinci žádajícímu o zaměstnaneckou kartu je řízením o předběžné otázce, na jejímž vyřešení je správní orgán rozhodující o žádosti závislý.

33. K námitce týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný zamítá žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu cizince z důvodu, že cizinec by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a téhož zákona. Žalovaný se přesto tímto posouzením zabýval, a to v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a s příslušnou judikaturou, a to v rozsahu možného porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný své rozhodnutí odůvodnil pouhými domněnkami, naopak vycházel ze zcela konkrétních informací, které ke svému soukromému životu uvedl sám žalobce při svém výsledku dne 18. 10. 2023 a které doplnil ve vyjádření ze dne 15. 1. 2024, dále z informací uvedených v rámci protokolu o výsledku svědkyně p. Y, bývalé partnerky žalobce.
34. Žalovaný se vypořádal se skutečností, že v České republice žijí nezletilá dcera žalobce a syn, třebaže žalobce není zapsán v jeho rodném listu. Obě děti má v péči pouze matka, žalobce na ně platí výživné, což však může činit i bez pobytového oprávnění v České republice. Žalobcova každodenní péče o děti od dubna 2023 fakticky probíhá jen minimálně, neboť se žalobce od rodiny odstěhoval a nic nenasvědčuje tomu, že by paní Y péči nezvládala. S péčí o děti jí pomáhá matka, nadto jsou děti zdravé a nevyžadují zvláštní pomoc.
35. Žalovaný přihlédl též k tomu, že žalobce je zdravý a v produktivním věku, neshledal překážku, proč by ve výdělečné činnosti nemohl pokračovat v zemi původu či v jiné zemi. V této souvislosti uvedl, že podmínkou pro existenci a provozování obchodní firmy na území ČR není povolení k pobytu. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a dodává, že žalobce si musel být vědom, že pokud bude páchat trestnou činnost, nebude mu umožněno pobývat na území České republiky, přičemž správní orgány mají za použití zákona o pobytu cizinců možnost a povinnost chránit zájmy státu a společnosti proti nežádoucímu jednání ze strany cizinců. Obecný (veřejný) zájem spočívá v ochraně České republiky před povolováním pobytu cizincům, kteří porušili platné právní normy.
36. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že zájem na ochraně společnosti před hrozbou narušení veřejného pořádku v daném případě převažuje nad individuálními zájmy žalobce. Nevydání povolení k přechodnému pobytu představuje sice zásah do rodinného a pracovního života žalobce, ovšem z výše vyložených důvodů nikoli nepřiměřený. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že se správní orgán řádně nezabýval otázkou nejlepšího zájmu dítěte a soukromého a rodinného života žalobce. Je třeba zdůraznit, že odepření práva přechodného pobytu cizince žalobci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, pouze mu nyní neuděluje určitý druh pobytu na území České republiky. Není jím samo o sobě dotčeno právo pobytu žalobce na území České republiky, dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci přechodného pobytu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112). Správní orgány

dostatečně zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, včetně posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života. Namítané porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 3 odst. 1 Úmluvy na ochranu práv dítěte a čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES soud neshledal. Na uvedeném závěru nemohou ničeho změnit ani skutečnosti zjištěné z důkazů provedených k návrhu žalobce při jednání soudu.

37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, že nebyl porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu soud doplňuje, že z tohoto článku Úmluvy, z jiných mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, ani z ústavního práva, nevyplývá právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64). Navíc Úmluva výslovně počítá s výhradou ochrany veřejného pořádku jako s přípustným důvodem možného vyhoštění cizince (Protokol č. 7 k Úmluvě, čl. 1 odst. 2).
38. Žalovaný se správně vypořádal i s důkazním návrhem na provedení znaleckého posudku z oboru psychologie a na opatření stanoviska orgánu sociálně právní ochrany dětí. Žalovaný uvedl, že žalobcova dcera není nikterak psychicky či jinak nemocná a se žalobcem se vídá jen několik hodin o víkendu, jinak žije ve společné domácnosti s matkou a prarodiči. Plnění rodičovské odpovědnosti či posouzení vhodnosti zázemí pro výchovu dítěte rovněž nepředstavovalo otázku významnou pro rozhodnutí ve věci. Žalovaný tak nijak nepochybil, pokud neprovedl tyto navrhované důkazy.
39. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. Vzhledem k tomu, že soud ve věci rozhodl meritorně, nerozhodoval již samostatně o opakovaném návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku podané žalobě.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.